

Roseline : creștină de salon?

Roseline ne vorbește despre vocația sa la Opus Dei și despre o experiență originală pe care a trăit-o recent.

05.10.2015

Sunt infirmieră într-un mare Centru Spitalicesc Universitar, în cadrul unui serviciu de chirurgie de provincie.

În jurul vârstei de 20 de ani, am auzit într-o zi din gura unui preot că toți creștinii, și eu deci, suntem chemați

la sfințenie. Să fii sfânt, iată un proiect așa de frumos!

Totuși îmi imaginam, nu știu de ce, că sfințenia este ceva pentru oamenii perfecți, și mai ales că fac lucruri complet extraordinare...

În ziua în care am citit „Drum” pentru prima oară, modul meu de a vedea lucrurile s-a schimbat complet... Mai întâi, citindu-l pe sfântul Josemaría, mi-am zis că el trebuie să aibă mult caracter (ca mine!), căci cuvintele lui erau ferme! Deci, dacă el era sfânt, și eu puteam să devin! Apoi, am înțeles repede că sfințenia nu constă în a face lucruri extraordinare, ci din contră, a face lucrurile cotidiene, a trăi lucrurile cele mai banale, cu multă Iubire.

Vocația mea a schimbat într-adevăr modul meu de a considera viața pentru două motive:

Înainte de toate, fondatorului nostru îi plăcea să ne reamintească faptul că, în ciuda defectelor noastre, a erorilor noastre, a păcatelor noastre, noi suntem copiii foarte iubiți ai Tatălui. Din această conștientizare a filiației mele divine, decurge un optimism constant în spiritul meu. Dacă eu sunt într-adevăr fiica lui Dumnezeu, nu mi se poate întâmpla nimic care este în afara planului de iubire a lui Dumnezeu.

În cursul verii 2012, citind scripturile, am fost impresionată de un cuvânt al scrisorii sfântului Iacob (cap. 2) care spune: „arată-mi deci Credința ta fără fapte”. Câteva săptămâni mai târziu, o prietenă mi-a vorbit despre această situație, când persoane, tineri profesioniști, în general, au ales să-și părăsească locuința, pentru a veni să se instaleze alături de persoanele care trăiesc pe stradă.

De aceea am făcut pasul de a mă instala cu persoanele fără domiciliu fix. Insist asupra faptului că acestea sunt persoane; existența lor nu poate fi rezumată la simplul fapt de a nu mai avea locuință. Este greu pentru mine să explic ce a motivat această alegere; inima îmi cerea să ofer ajutorul fraților mei într-o manieră mai concretă și a devenit clar, în inima mea, că nu era nevoie să traversez continentul pentru acest lucru.

Când m-am instalat în această locație alături de ei, mi s-a promis că Domnul va fi prezent în Tabernacol, în sânul casei noastre.

Nu bănuiam ce mă aștepta și ceea ce Domnul urma să-mi ceară, dar știam că, fiindcă El era prezent acolo, voi putea atunci să trăiesc orice.

Am trăit atunci doi ani magnifici, doi ani de viață banală, într-un

apartament în mijlocul a șase-opt femei. Unele trăiseră mai mulți ani afară iar una dintre ele mi-a spus: „aici mi-am regăsit o familie”. O altă cu câteva zile înainte de Crăciun s-a întors în apartament beată criță. Preferase să bea în seara aceea pentru a uita suferințele pe care le trăise în ultimii ani în aceeași perioadă. Făcuse totuși alegerea de a se întoarce în seara aceea să ne regăsească, deoarece nu voia să rămână afară. Sosind, beată, cu hainele murdare, ea vrea s-o iau în brațe; eu o îmbrățișez căci simt că are nevoie de un gest și un cuvânt reconfortant. Câteva clipe după aceea, gândindu-mă la ceea ce tocmai trăisem, îmi vin în minte aceste cuvinte ale lui Isus: „tot ce ați făcut unuia dintre frații mei cei mai mici, mie mi-ați făcut”. Da, când privesc fața acestor femei, unele, atât de rănite de viață, este fața lui Isus, suferind adesea, pe care o

contemplu. Doamne, ce cadou îmi faci, trăind aici...

Evident, credința m-a ajutat zilnic să trăiesc alături de aceste persoane. Îmi începeam totdeauna ziua încredințând-o pe fiecare din „colocatarele” mele lui Isus, în rugăciune. Într-o zi cer lui Dumnezeu mai multă răbdare pentru relația cu Annie; a doua zi mulțumesc lui Dumnezeu, căci am putut pregăti o cină excelentă cu Catherine, care este în realitate, o foarte bună bucătăreasă...

Credința mea, cu îndoielile sale, desigur uneori, în fața suferințelor acestor femei, a fost motorul generozității mele; fără Domnul, aș fi fost tentată de pesimism sau descurajare. Știam foarte bine că nu puteam conta numai pe propriile mele forțe, ci că ajutată de Domnul puteam și mai mult și mai bine să

iubesc pe fiecare dintre aceste persoane.

Angajamentul meu se înscrie în acest demers! Și Sfântului nostru Părinte, Papa Francisc îi place să ne-o reamintească: „nu putem fi creștini de salon”.

Exemplul este important, viața de rugăciune este primordială, căci aici eu, noi, creștinii ne refacem forțele; dar eu am într-un mod foarte clar în minte, că în seara vieții noastre vom fi judecați în funcție de Iubirea noastră și că Împărăția lui Dumnezeu este de construit astăzi și pretutindeni. Trebuie să ne suflecăm mânecile!!!